

Arrest

nr. 188 216 van 9 juni 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 december 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 november 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOF, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende, samen met zijn vrouw en zoon, op 24 februari 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen in, op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag resulteerde in een beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 9 november 2016 houdende het ongegrond verklaren ervan. Deze beslissing werd onder meer door verzoeker aangevochten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), met een beroep dat is gekend onder het nr. 200 197.

1.3. Ook op 9 november 2016 werd in hoofde van onder meer verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de thans bestreden beslissing, die werd betekend op 24 november 2016 en die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer

Naam + voornaam: S.M.

geboortedatum: 01.09.1958 .

geboorteplaats: Vostan

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten dié het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum.”

1.4. Met het arrest nr. 188 214 van 9 juni 2017 verwierp de Raad het beroep dat werd vermeld onder punt 1.2.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

“- Schending van het artikel 7 Vreemdelingenwet ;

- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet – motiveringsverplichting ;

- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;

- Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht ;

- Schending van het redelijkheidsbeginsel ;

- Schending van het artikel 74/13 Vreemdelingenwet ;

- Schending van het artikel 8 E.V.R.M. ;

- Schending van het artikel 3 E.V.R.M. ;

- Schending van het artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

4..1.

De bestreden bestuursbeslissing wordt louter gemotiveerd als volgt:

“Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

4.2.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals omschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden en moet rekening gehouden worden met alle feitelijke omstandigheden die het administratief bestuur bekend zijn.

In casu is dit niet het geval.

Geen enkele verwijzing naar de individuele situatie van de verzoekende partij en diens medische achtergrond wordt verricht, hoewel uit de ingediende verblijfsaanvraag overeenkomstig het art. 9ter van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de individuele situatie aan het bestuur bekend was.

4.3.

Er kan niet ontkend worden dat de verzoeker, die sinds 2010 in België onafgebroken verblijft, aan talloze ernstige aandoeningen lijdt.

Op basis van zijn medische problemen verkreeg hij verblijfsrecht op datum van 01/04/2011. Zijn aanvraag tot verblijf op grond van artikel 9 ter werd ontvankelijk verklaard. De aandoening werd door DVZ als afdoende ernstig ervaren om de beslissing tot ontvankelijkheid te verklaren.

Alhoewel de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan op de hoogte is, stelt het zich geen vragen om de verzoeker een bevel te geven. Nochtans dient de gezondheidstoestand betrokken te worden in het uitwijzingsbevel. Dit is niet gebeurd (zie verder meer).

Verzoekster woont al 6 jaar in België en heeft nog weinig link/band met zijn geboorteland Armenië.

Verzoekende partij weet niet waar te beginnen bij terugkeer aangezien hij zijn leven, zowel letterlijk als figuurlijk, in België heeft en hier een sociaal leven heeft uitgebouwd.

Deze individuele situatie en bij uitstek de prangende medische situatie wordt echter niet betrokken in de beslissing.

4.2.4. De zogenaamde gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit het artikel 7 van de Vreemdelingenwet ontslaat de Dienst Vreemdelingenzaken er niet van om rekening te houden met het duidelijk omschreven artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de internationale verdragen.

Artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt immers in volledigheid als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt (eigen onderlijning):

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dat de minister of zijn gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker mag hier duidelijk zijn.

Uit deze twee bepalingen blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de individuele situatie van de betrokkene.

Bij het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten dient de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook op expliciete wijze te argumenteren waarom de toepassing van deze verdragsbepalingen niet kunnen plaatsvinden.

In het bevel tot verlaten grondgebied is hieromtrent niets gemotiveerd. De bestuursbeslissing is bijgevolg niet afdoende gemotiveerd.

4.2.5.

Er dient effectief rekening gehouden te worden met de hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (E.V.R.M.) en het Europees Handvest voor de Grondrechten.

Het is dus geenszins voldoende om te verwijzen naar de bevoegdheid in toepassing van het art. 7 van de Vreemdelingenwet om uitwijzingsbevelen af te leveren.

Meer nog, in het artikel 7 van de Vreemdelingenwet, waarnaar in de bijlage 13 wordt verwezen, staat uitdrukkelijk 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...'.¹

Deze zinsnede toont op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen sowieso aan de orde is, gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen).

Uit onderstaande uiteenzetting zal blijken dat de kwestieuze uitwijzingsbeslissing meerdere internationale verdragsbepalingen schendt.

4.2.6.

Verzoeker lijdt aan een ernstige reumatologische aandoening, waarvoor hij een noodzakelijk behandeling geniet en een constante opvolging nodig heeft door een Reumatoloog. De behandeling is zowel medicamenteus als fysisch.

De voorgeschreven behandeling blijkt niet voorhanden in het land van herkomst, zijnde Armenië.

Evident houdt dit een schending in van artikel 3 E.V.R.M.

4.2.7.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken meent dat ondanks de gezondheidstoestand van verzoeker een terugkeer toch zou mogelijk zijn en er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 3 EVRM – quod non- had zij dit moeten motiveren.

a)

De Dienst Vreemdelingenzaken is evident op de hoogte van verzoeker zijn aandoening.

Verzoeker diende op datum van 24/02/2011 een aanvraag in conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken is op datum van 01/04/2011 over gegaan tot het nemen van een ontvankelijkheidsbeslissing.

Ondanks de ernstig aandoening van verzoeker, ging de Dienst Vreemdelingenzaken toch over tot het nemen van een beslissing tot ongegrondheid.

Verzoeker tekende hiertegen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Huidig beroep is nog hangende.

De eerste en enige aanvraag conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is bijgevolg nog niet definitief beslecht.

Hoe dan ook, indien de Dienst Vreemdelingenzaken meent dat de ongegrondheidsbeslissing ook impliceert dat verzoeker zijn gezondheidstoestand een terugkeer toelaat, dient zij hieromtrent te motiveren.

Uit de beslissing had duidelijk moeten blijken dat de gezondheidstoestand van verzoeker in overweging werd genomen

Dit is niet gebeurd. De beslissing is beperkt tot een loutere verwijzing naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Dit is evident niet voldoende.

c)

Het recht op een menswaardig leven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de gemachtigde met haar beslissing tot verlaten grondgebied wenst te bereiken.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een menswaardig leven al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een familieleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Deze belangenafweging is in casu niet gebeurd.

4.2.8.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft meerdere internationale rechtsnormen geschonden.

a)

Vooreerst is artikel 3 E.V.R.M. miskend.

Artikel 3 E.V.R.M. klinkt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Verzoekende partij zou een eventuele terugkeer naar Armenië ervaren als een onmenselijke behandeling, aangezien hij niet kan rekenen op de nodige behandeling van zijn aandoening

Noch kan hij rekenen op enige sociale steun van vrienden en familie.

Een huidige terugkeer, waarbij de noodzakelijke behandeling niet voorhanden is, vormt hoe dan ook een schending van artikel 3 E.V.R.M.

b)

Verder is ook artikel 13 E.V.R.M. miskend.

Artikel 13 E.V.R.M. omhelst het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel:

“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

Zoals reeds aangehaald, ten opzichte van de verzoeker werd een beslissing tot ongegrondheid van zijn medische regularisatieaanvraag genomen.

Tegen de ongegrondheidsbeslissing werd hoger beroep aangetekend, welke nog steeds hangende is. Dit is geen schorsende procedure.

Tegen het bevel om het grondgebied te verlaten staat een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de Wet van 15 december 1980 open. Evenmin heeft dit schorsende werking.

Het ontbreken van de schorsende werking van huidige beroepsprocedure, doet vragen rijzen omtrent de effectiviteit van dit rechtsmiddel. Het ontbreken van schorsende werking impliceert immers dat de Belgische overheid het bevel om het grondgebied te verlaten kan tenuitvoerleggen, zonder het resultaat van de procedure af te wachten.

Nochtans haalt de verzoeker in de huidige beroepsprocedure aan dat artikel 3 E.V.R.M. geschonden is door de bestreden beslissingen (cf. eerste middel: foute interpretatie van artikel 3 E.V.R.M.).

Er kan verwezen worden naar het arrest van het E.H.R.M. Mohammed v/ Oostenrijk n° 2283/12 dd. 6 juni 2013:

“(i) General principles

69. The Court has held on many occasions that Article 13 of the Convention guarantees the availability at national level of a remedy with which to enforce the substance of the Convention rights and freedoms in whatever form they may happen to be secured in the domestic legal order. The effect of Article 13 is thus to require the provision of a domestic remedy to deal with the substance of an “arguable complaint” under the Convention and to grant appropriate relief. The scope of the Contracting States’ obligations under Article 13 varies depending on the nature of the applicant’s complaint; however, the remedy required by Article 13 must be “effective” in practice as well as in law (see *Kudła v. Poland* [GC], no. 30210/96, § 157, ECHR 2000 - XI; *M.S.S. v. Belgium and Greece* [GC], no. 30696/09, § 288, ECHR 2011; and *I.M. v. France*, no. 9152/09, § 128, 2 February 2012). 70. The Court has further specified that the “effectiveness” of a “remedy” within the meaning of Article 13 does not depend on the certainty of a favourable outcome for the applicant. Nor does the “authority” referred to in that provision necessarily have to be a judicial authority; but if it is not, its powers and the guarantees which it affords are relevant in determining whether the remedy before it is effective. Also, even if a single remedy does not by itself entirely satisfy the requirements of Article 13, the aggregate of the remedies provided for under domestic law may do so (see *Gebremedhin [Gaberamadhien] v. France*, no. 25389/05, § 53, ECHR 2007 - V § 53; *M.S.S. v. Belgium and Greece*, cited above, § 289; and *I.M. v. France*, cited above, § 129).

71. As noted above, in order to be effective the remedy required by Article 13 must be available in practice as well as in law. In particular, this requires availability in the sense that its exercise must not be unjustifiably hindered by the acts or omissions of the authorities of the respondent State (see *Çakıcı v. Turkey* [GC], no. 23657/94, § 112, ECHR 1999 - IV). Article 13 requires the provision of a domestic remedy allowing the competent national authority both to deal with the substance of the relevant Convention complaint and to grant appropriate relief, although Contracting States are afforded some discretion as to the manner in which they conform to their obligations under this provision (see *Jabari v. Turkey*, no. 40035/98, § 48, ECHR 2000 - VIII). Particular attention should be paid to the speed of the remedial action itself, it not being excluded that the adequate nature of a remedy can be undermined by its excessive duration (see *Doran v. Ireland*, no. 50389/99, § 57, ECHR 2003 - X). 72. Lastly, in view of the importance which the Court attaches to Article 3 of the Convention and the irreversible nature of the damage which may result if the risk of torture or ill-treatment materialises, the effectiveness of a remedy within the meaning of Article 13 imperatively requires close scrutiny by a national authority (see *Shamayev and Others v. Georgia and Russia*, no. 36378/02, § 448, ECHR 2005 - III), independent and rigorous scrutiny of any claim that there exist substantial grounds for fearing a real risk of treatment contrary to Article 3 (see *Jabari*, cited above, § 50), and a particularly prompt response (see *Batı and Others v. Turkey*, nos. 33097/96 and 57834/00, § 136, ECHR 2004 - IV (extracts)). It also requires that the person concerned should have access to a remedy with automatic suspensive effect (see *Çonka v. Belgium*, no. 51564/99, §§ 81-83, ECHR 2002 - I; *Gebremedhin [Gaberamadhien]*, cited above, § 66; *M.S.S. v. Belgium and Greece*, cited above, §§ 290-293; and *I.M. v. France*, cited above, §§ 132-134).”

Als conclusie stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

“85. It follows that in the specific circumstances of the case the applicant was deprived of de-facto protection against forced transfer in the course of the proceedings concerning his second asylum application while having – at the relevant time – an arguable claim under Article 3 of the Convention in respect of his forced transfer to Hungary. There was therefore a violation of Article 13 in conjunction with Article 3 of the Convention.”

De verzoeker heeft een ‘arguable claim’ onder artikel 3 E.V.R.M..

De onontvankelijkheidsbeslissing genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt actueel aangevochten.

Dat aan de verzoeker geen wettelijke bescherming wordt geboden tegen een gedwongen repatriëring, aangezien aan hem het bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen werd afgeleverd en dat tegen deze beslissing geen daadwerkelijk rechtsmiddel bij de nationale instanties openstaat, aangezien slechts een niet-schorsend beroep bij wet wordt voorzien. Aldus, hoewel de verzoeker een ‘arguable claim’ onder artikel 3 E.V.R.M. heeft, wordt hem geen bescherming geboden tegen de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, tegen een gedwongen repatriëring naar Rwanda.

Dat het recente arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bepaalt dat ieder beroep tegen een verwijderingsmaatregel een schorsend karakter dient te hebben, in zoverre de middelen gegrond zijn op artikel 3 E.V.R.M.

4.2.9.

Verder dient opgemerkt dat het een eerste aanvraag tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gaat. Noch voor deze definitief ten einde is, wordt aan verzoeker toch al een bevel tot verlaten grondgebied toegekend.

De eerste aanvraag tot verblijf is nog niet definitief beslecht, gelet op het feit dat het beroep tegen de ongegrondheidsbeslissing, dd. 09/11/2016 nog hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

a)

Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet alsook uit rechtspraak bij uw Raad alsook bij de Raad van State (arrest nr. 207.909 dd. 5 oktober 2010) kan afgeleid worden dat er geen verwijderingsmaatregel kan gebeuren ten aanzien van een vreemdeling, wiens aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog niet ten gronde werd beoordeeld, of dewelke nog niet definitief is geweest, en dit op straffe van schending van artikel 3 E.V.R.M.

“... Wel is het zo dat een vreemdeling die geen identiteitsdocument overmaakt en evenmin aantoont dat hij in de onmogelijkheid vertoeft om het vereiste identiteitsdocument in België over te maken, niet verwijderd zal worden indien zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.”

(Zie arrest nr. 16.199 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 23 september 2009)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds voorheen dat artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden indien omtrent de medische problematiek niet wordt gemotiveerd in een uitwijzingsbevel.

“Au regard de la nature de droit absolu reconnue à l'article 3 de la Convention européenne précitée par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, le Conseil estime pour sa part que la même règle doit s'appliquer dans les cas où une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée, est déclarée irrecevable pour un motif étranger à l'appréciation des éléments médicaux invoqués par l'étranger, tel que l'absence de production de la preuve de l'identité requise.

Il résulte de ce qui précède qu'une mesure d'éloignement prise à l'égard d'une étranger dont la demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée a été déclarée irrecevable pour un des motifs susmentionnés, sans que soient examinés les éléments médicaux invoqués, viole l'article 3 de la Convention européenne précitée lorsque, comme dans le cas d'espèce, il ne ressort aucunement de sa motivation que l'administration a examiné si la maladie que le demandeur avait invoquée entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant en cas de retour dans le pays d'origine du demandeur, notamment parce qu'il n'existerait pas de traitement adéquat dans ce pays."

(Zie arrest nr. 14.397 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 25 juli 2008)

"De verweerder kan worden gevolgd waar hij aangeeft dat de rechtspraak van het EHRM zeer streng is voor wat betreft de schending van artikel 3 van het EVRM in het geval van zieke personen. Evenwel dient te worden vastgesteld dat in casu op geen enkele wijze werd nagegaan of de situatie van verzoeker te vergelijken is met de situatie zoals besproken in de rechtspraak van het EHRM, m.a.w. of zijn situatie uitzonderlijk is en dit terwijl de verweerder toch wel indicaties had betreffende de medische toestand van verzoeker. Waar verweerder stelt dat verzoeker geenszins verplicht is om naar zijn land van herkomst terug te keren, dient vastgesteld te worden dat het bevel verzoeker verplicht om het Rijk te verlaten, alsook het Schengengebied."

De verweerder verduidelijkt niet waar verzoeker elders heen zou kunnen gaan dan naar zijn land van herkomst, hetgeen het enige land is waarvan hij de nationaliteit heeft en waarvan hij ook zeker is van een verblijf.

Bovendien gaat verweerder hiermee opnieuw niet in op de ingeroepen medische situatie van verzoeker.

De Raad is van oordeel dat het argument van verweerder hypocriet is en op zijn minst niet is uitgewerkt.

De verweerder geeft ook nog aan dat verzoeker medische elementen kan laten gelden voor een verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dergelijk argument is een a posteriori argument en toont ook niet aan dat een verlenging van de termijn in casus zal worden toegekend. Aldus is de Raad van oordeel dat de verweerder door de medische situatie van verzoeker op geen enkel moment te onderzoeken artikel 3 van het EVRM heeft geschonden."

(Zie arrest nr. 88.217 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 26 september 2012)

De medische situatie is niet definitief, noch is de medische aandoening van verzoeker in rekening gebracht bij huidige beslissing. Dit vormt, in overeenstemming met aangehaalde rechtspraak, een schending van artikel 3 E.V.R.M.

4.2.10.

Het zorgvuldigheidsbeginsel brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. Het legt de overheid de verplichting op om bij het nemen van een beslissing alle belangen tegen elkaar af te wegen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

De uitzonderlijke medische situatie van de verzoekende partij dient aldus in rekening gebracht te worden en de Dienst Vreemdelingenzaken dient zich hieromtrent te informeren teneinde met kennis van zaken te kunnen beslissen.

De Dienst Vreemdelingenzaken sluit in casu op een onredelijke wijze haar ogen voor de specifieke situatie van de verzoekende partij.

De bestreden beslissing is manifest onredelijk.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld” (zie M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

“Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het “afdoende” karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig” (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

“Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt” (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 – Uit de beslissing blijkt niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken op een afdoende wijze kennis heeft genomen van de persoonlijke situatie van de verzoekende partij. Nochtans was deze situatie haar genoegzaam bekend.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook niet voorhouden in alle redelijkheid met kennis van zaken te hebben geoordeeld.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en niet draagkrachtig gemotiveerd.

Immers moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig in te schatten en af te wegen en rekening te houden met de internationale verdragen, derwijze dat de particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

In casu worden de belangen van de verzoeker ernstig geschaad.

4.2.11.

Uit al het bovenvermelde blijkt dat de beslissing tot het verlaten grondgebied bijgevolg vernietigd dient te worden.”

2.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

Verzoeker voert dan wel de schending aan van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, maar hij laat na uiteen te zetten op welke wijze deze bepalingen zouden zijn miskend, zodat deze middelonderdelen niet op ontvankelijke wijze zijn aangebracht.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond

waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De thans bestreden beslissing werd genomen nadat op verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd beschikt. Beide beslissingen werden hem samen betekend.

In eerste instantie blijkt dus dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker alvorens over te gaan tot de afgifte van de verwijderingsbeslissing.

Verder blijkt dat in de beslissing die werd genomen naar aanleiding van de voormelde aanvraag, de door verzoeker aan bod gebrachte medische elementen werden beoordeeld, waarna de gemachtigde tot de conclusie kwam dat de aanvraag ongegrond moest worden verklaard omdat de behandeling van verzoekers aandoening beschikbaar en toegankelijk is in Armenië, zijn land van herkomst. Deze beslissing werd ter kennis gesteld aan verzoeker, waarna hij, samen met zijn gezinsleden, er een beroep tegen heeft ingesteld. Hieruit blijkt dat hij op de hoogte was van de motieven aangaande beoordeling van zijn gezondheidstoestand door de verwerende partij. Waar hij de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, moet derhalve worden vastgesteld dat niet valt in te zien welk belang hij heeft bij zijn grief dat de motivering desbetreffend niet werd hernomen in het bevel om het grondgebied te verlaten. Beide beslissingen werden tegelijkertijd aan verzoeker ter kennis gebracht, en betrokkene heeft, nadat hij kennis had genomen van de motieven van de beslissing over zijn aanvraag, zoals reeds gezegd, de mogelijkheid benut om een beroep in te stellen tegen de betrokken motieven, zoals blijkt uit het beroep onder het nummer 200 197.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat een schending van de formele motiveringsplicht, noch een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is aangetoond. De verwijzing, door verzoeker, naar rechtspraak van de Raad kan in casu geen soelaas brengen, nu deze betrekking heeft op andere omstandigheden.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat de verwerende partij verplicht rekening te houden met de hogere rechtsnormen, en van artikel 3 van het EVRM nu hij in zijn herkomstland niet kan rekenen op de behandeling van zijn aandoening.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat verzoeker niet betwist dat hij niet in het bezit is van een geldig visum, zodat niet is aangetoond dat de verwerende partij ten onrechte toepassing zou hebben gemaakt van artikel 7, eerst lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Verder werd in het arrest nr. 188 214 van 9 juni 2017 vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk had gemaakt dat de conclusie van de ambtenaar-geneesheer, waarop de gemachtigde zich had gesteund, dat de noodzakelijke behandeling en opvolging toegankelijk en beschikbaar is in Armenië, niet deugdelijk zou zijn. Aangezien er dus geen indicaties voorliggen van het tegendeel, volstaat deze vaststelling om de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM af te wijzen. Bovendien moet erop worden gewezen dat het EHRM in zijn arrest nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016 in zijn § 183 heeft gesteld, voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte, dat het gaat om *“situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)”*. Hieruit blijkt dat het EHRM, ook al wordt niet langer een imminent risico op overlijden vereist, de lat nog steeds zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling. In casu is geen dergelijke situatie aangetoond.

Wat de vermeende schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient erop gewezen dat deze bepaling slechts kan worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr.153 232). Aangezien de schending van artikel 3 van het EVRM niet wordt weerhouden door de Raad, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM *in casu* van toepassing is en desgevallend geschonden wordt (RvS 28 februari 2005, nr. 141 340). Daarenboven blijkt uit niets dat verzoeker gedwongen zal zijn verwijderd alvorens uitspraak werd gedaan over het beroep tegen de beslissing die werd genomen inzake verzoekers aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in casu bij het meer vermelde arrest nr. 188 214 van heden. Verzoeker toont dan ook niet aan welk belang hij nog heeft bij deze grief.

Ten slotte, waar verzoeker nog aanvoert dat hij al zes jaar in België woont en nog weinig banden heeft met zijn geboorteland Armenië en niet weet waar te beginnen bij terugkeer, aangezien hij in België een sociaal leven heeft uitgebouwd, moet erop worden gewezen, ten eerste, dat hij deze argumentatie niet verbindt aan de mogelijke schending van een rechtsregel of –beginsel, en, ten tweede, dat hij van zijn bewering dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst, geen enkel begin van bewijs bijbrengt, hetgeen des te meer klemmt nu hij geboren is in 1958 en het grootste deel van zijn leven aldaar heeft doorgebracht.

2.4. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze is gekomen tot de beslissing houdende afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS